

tioner i den Grad, som det forlyder fra Kommissionen. Der er nemlig Tale om Nedlæggelse af mellem 100 og 150 Embeder. Og jeg kan føje til, at de Erfaringer, man gjorde oppe paa Island — jeg har det bl. a. fra den islandske Biskop, som nylig var hernede —, er meget sørgelige. Det har været til stor Skade for den kirkelige Betjening, at man den Gang var nødt til, bl. a. af Præstemangel, at skride til denne Reduktion; man har sandelig ikke Grund til at være glad over det deroppe. Jeg er ganske overbevist om, at hvis vi skrider blot til Nedlæggelse af ca. 100 Embeder her, vil det i den danske Folkekirke mærkes som en følelig Nedgang, og det forekommer mig ikke, at Tiden nu er saadan, at det just er en Nedgang med Hensyn til aandelig Betjening, som vort Folk trænger til. Jeg er ogsaa overbevist om, at hvis man spurgte Folkekirkens Medlemmer, vilde de overalt modsætte sig Reduktioner i en saadan Grad, som der her er Tale om.

Jeg kan slutte mig til det tredje Punkt i Den danske Præsteforenings Resolution, som siger, at 3 Sogns-Pastorater kun er forsvarlige, hvis der samtidig sørges for en Forøgelse af den præstelige Betjening. Vi har i den danske Folkekirke lige siden Reformationstiden arbejdet paa at komme bort fra 3 Sogns-Pastorater, og vi var omtrent naaet til Ende dermed, men nu er det altsaa Tanken, at vi igen skal begynde forfra med denne Uskik.

Videre siger det 4de Punkt i Præsteforeningens Resolution, at der bør gives Amtsnævn Lejlighed til at udtale sig, inden der sker Omlægninger; og det kan jeg ogsaa slutte mig til, under Forbehold af, at man først og fremmest har henvendt sig til Sognene selv og forespurgt deres Repræsentanter om, hvorledes deres Stilling er. Men jeg tilføjer igen, at jeg forstaaer vel, at der kan paavises Tilfælde, hvor en Sammenlægning burde finde Sted, og jeg imødeser derfor ogsaa med Interesse, hvad denne Kommissionsbetænkning vil gaa ud paa, og hvad dens Forslag og deres Begrundelse i det hele taget vil komme til at lyde paa, idet jeg saa haaber paa, at vi her i Tinget faar med den endelige Afgørelse at gøre. Men 3 Sogns-Pastorater med een Præst anser jeg for saa absolut af det onde, at jeg paa Forhaand vil protestere derimod, hvor der ikke foreligger Grunde af højeste Nødvendighed, der tvinger til det, navnlig Præstenød, og det er der ikke foreløbig.

Jeg vil tilføje, at man maa ogsaa tage et ganske bestemt Hensyn til de geografiske Betingelser. Her kræves der Agtpaaagiven-

hed og ikke en for ivrig Fremgangsmaade, saaledes som det synes at være Tilfældet fra nogle Sider indenfor denne Kommission. Jeg forstaaer saare vel den Forfærdelse, der har grebet Viborg Biskop, da han hørte, at der kun vilde blive 3 Sogns-Pastorater paa Mors og i Salling. Jeg forstaaer ogsaa udmærket den Uro, det vækker, naar man sammenlægger Øer, hvor Trafikforholdene om Vinteren er saaledes, at een Mand umuligt kan betjene flere Øer. Det er f. Eks. blevet sagt mig om Lyø og Avernakø, hvor det fra sagkyndig Side er blevet oplyst, at hvis disse Øer havde været sammenlagt sidste Vinter, vilde det under den stærke Frost have været umulig for den ene af dem at faa kirkelig Betjening.

Endelig er der for mig fremlagt Klage fra Menighedsraadet i Horne Pastorat paa Fyn, hvor der er Tale om at nedlægge et Kaldskapellani, der har bestaaet siden 1868—70. Der gøres ikke blot opmærksom paa de geografiske Forhold og Sognets Indbyggerantal, men tillige paa den Offervillighed i kirkelig Henseende, der har vist sig i dette Sogn. Der er opført to Bedehuse i Sognets to Udkanter. Beboerne har dertil ydet, hvad der var muligt, og der er afvekslende blevet holdt Gudstjeneste i disse sammen med den regelmæssige Gudstjeneste i Sognekirken, saaledes at man her staaer overfor et Kald, der paa en vis Maade med Rette kan siges at være et 3 Ki ke-Kald. Hvis Kaldskapellaniet, overfor hvilket Beboerne ogsaa har vist sig offervillige ved Offerafløsningen, skal nedlægges, vil det gaa stærkt ud over den kirkelige Betjening, og der hersker derfor alvorlige Betænkeligheder i dette Sogn. Jeg mener derfor, at der er forskellige Forhold, der bevirker, at man maa kræve alt meget nøje undersøgt, inden man gaar til en saa stor Sammenlægning, som der har været Tale om.

I øvrigt skal jeg tilføje, at jeg fuldt ud deler Præsteforeningens Formands Synspunkt, naar han er saa ivrigt optaget af Spørgsmaalet om Præstelønningerne, som jeg ogsaa anser for for smaa. Det glædede mig, at den Taler, der før mig stod paa denne Talerstol, ogsaa henviste dertil. Der er for Øjeblikket alvorlig Nød i adskillige Præstehjem paa Grund af den Gæld, som Præsterne har fra deres Studietid, og paa Grund af den ringe Løn, de har i Forhold til deres Familie og deres Forhold i øvrigt. Der er som bekendt fra Menighedsraadsforeningen sket en Henvendelse til Ministeren, som vidner om, at man i denne Forening, der repræsenterer Menighederne i særlig Forstand, kan forsikre, at Menighederne er